

ANTOLOGIE
RUSKÝCH
POVÍDEK

RUS

IRINA ANZIAROVA
SERUS ARUNIN
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

ALYONKA
ALEXANDER

TRÁVNÍK
2010

RUS

TRÁVNÍK
2010

ANTOLOGIE RUSKÝCH POVÍDEK

- IL DAR ABUZJAROV
BORIS AKUNIN
PETR ALEŠKOVSKIJ
DMITRIJ BAKIN
JURIJ BUJDA
MICHAIL BUTOV
IRINA DĚŇŽKINOVÁ
DMITRIJ GALKOVSKIJ
ANATOLIJ GAVRILOV
ANDREJ GELASIMOV
LINOR GORALIKOVÁ
NINA GORLANOVOVÁ, VJAČESLAV BUKUR
JEVGENIJ GRIŠKOVEC
ALEXANDR CHURGIN
ALEXANDR ILIČEVSKIJ
OLEG JERMAKOV
IGOR KLECH
PAVEL KRUSANOV
OLEG PAVLOV
VIKTOR PELEVIN
IRINA POLJANSKÁ
ZACHAR PRILEPIN
DINA RUBINOVÁ
VLADIMIR SOROKIN
ILJA STOGOFF
MICHAIL ŠIŠKIN
ANTON UTKIN
ALEXEJ VARLAMOV
MARINA VIŠŇEVECKÁ
ANDREJ VOLOS

uspořádali:
Leonid Bolšuchin a Lucie Řehoříková

PO VÝBUCHU (ÚVODEM)

Na přelomu 80. a 90. let 20. století čekaly ruskou literaturu těžké zkoušky. Ještě před tím, než se politický život země začal od kořenů revolučně měnit, se v díle velkých ruských spisovatelů – Viktora Astafjeva a Valentina Rasputina – objevuje palčivá idea morální katastrofy, která jí hrozí. Pronikavému spisovatelskému zraku neunikla zcela zjevná změna morálního vědomí sovětského člověka a bolestné proměny celé společnosti. Jeden z Rasputinových hrdinů se zmateně ptá: „Proč se z dobra stala slabost a ze zla síla?“ A odpověď na tuto otázku nenachází. Rozsah a hloubku krize v literatuře bude možné pochopit, až uplyne desetiletí. Ruská, tehdy ještě oficiálně sovětská, literatura, která si v 60. letech vybojovala právo na přesný realistický pohled v zachycení všedních detailů každodenního života, strnula bez nároků na zobecnující závěry v apokalyptické předtuše. Prizmatem posvátné víry v didaktickou podstatu umění a clonou klasické literární tradice, spočívající v poznání a pochopení skutečnosti, uviděli nejvýraznější spisovatelé 80. let 20. století v současném společenském klimatu a v současném člověku obraz děsivé zkázy. Prošíředky k záchraně však nenašli. Mít rád takový svět bylo stále složitější.

Zámek politického systému prohloubil i krizi v literatuře.

Pradávná moudrost říká: „Nedej Bůh, abyste žili v epoše změn.“ Velký ruský básník Fjodor Ťjutčev okamžitě epochálních změn traktoval jinak: „Blažený ten, komu bylo navštívit tento svět v osudových momentech.“ Ruská literatura přelomu 80. a 90. let 20. století vychovává měrou okusila hloubku a pravdivost těchto protichůdných výpovědí. Počátek 90. let je v historii ruské literatury ojedinělým obdobím. Poprvé po dvou stech letech byla zrušena cenzura. Stát se zřekl práva ovládat umění a literaturu.

Euforie svobody a žížeň po odkrvání toho, co bylo čtenáři po deseti letech nedostupné, vedly k neuvěřitelným milionovým nákladům literárních časopisů. Země, teď však už nikoli pod hlavičkou Sovětského svazu, vstoupila do nové éry. Zánik země, která po desítky let vytvářela obraz neporušitelné celistvosti, se stal začátkem změn ve všech sférách života, jimž literatura prostě nemohla stačit. Vznikla potřeba znovu porozumět minulosti a zvolit si vlastní polohu ve vztahu k ruské historii: zda zachovat věrnost bývalým socialistickým ideálům, zda se vrátet k porušeným hodnotám minulosti. Odmítnutí tradic klasického realismu, totální přehodnocení místa literatury ve společnosti, ohlášena „trýzna za sovětskou literaturu“ Viktora Jerofejeva již svou nihilistickou podstatou podněcovaly k přesunu ruské literatury do jiného estetického teritoria, vyzývaly, aby promluvila

Anthology © Leonid Bolšuchin, Lucie Řehoříková, 2007

Prologue © Leonid Bolšuchin, 2007

© [for Czech edition] Ildar Abuzjarov, Boris Akumin, Petr Aleškovskij,

Dmitrij Bakin, Jurij Bujda, Vjačeslav Bukur, Michail Butov,

Irina Děněžkinová, Dmitrij Galkovskij, Anatolij Gavrilov, Andrej Gelasimov,

Linor Goraliková, Nina Gorlanovová, Jevgenij Griškovec, Alexandr Churgin,

Alexandr Iličevskij, Oleg Jermakov, Igor Klech, Pavel Krusanov, Oleg Pavlov,

Viktor Pelevin, Irina Poljanská, Zachar Prilepin, Dina Rubinová,

Vladimir Sorokin, Ilja Stogoff, Michail Šiškin, Anton Utkin, Alexej Varlamov,

Marina Višněvecká, Andrej Volos [2007]

Translation © Janka Almásyová, Jitka Bartošová, Naďa Brázdilová,

Alexandr Brummer, Evžen Diviš, Jirina Dvořáková, Zuzana Dvořáková,

Vladimír Franta, Radim Fusik, Barbora Gregorová, Vjačeslav Gulov,

Radka Hříbková, Iva Imrichová, Adam Janek, Kateřina Kallus-Brychová,

Halyňa Kamatová, Jakub Kostelník, Markéta Kotrncová, Eva Malenová,

Ivona Maléřová, Josef Milon, Nikolaj Mokřý, Jana Otevřelová, Mirek Poledník,

Ivana Ryčlová, Marek Sečkař, Marie Sieberová, Vlasta Smoláková,

Zuzana Soukupová, Josef Šaur, Monika Ševečková-Hrdinková,

Lenka Tympáková, Lucie Urbanovská, Martina Vašíková, Martina Veberová,

Milúše Zadražilová [2007]

© Větrné mlýny /www.vetremlyny.cz/, 2007

zcela jiným, novým jazykem. Hlavním zájmem nové generace spisovatelů se stala snaha potvrdit myšlenku nepřekročitelné hranice mezi nestloul a rychle se měnící skutečností a uměním, jež musí chápat nekonečnou souvztažnost všech hodnot a předstev. Autoři souhlasili s programovými idejemi francouzského vědce Michela Foucaulta o „epistemologické nejistotě“, jako základu současného vědomí a pokoušeli se ze své literatury udělat formu hry, která se zřekla čtenářských ambicí a zachycení duševního světa člověka (od toho jsou speciální obory) – tedy od všeho toho, co charakterizovalo ruskou literaturu 19. a počátku 20. století.

Upevnění postmodernistického uměleckého vědomí jako dominantního rysu literatury proběhlo v době katastrofálního rozpadu samotné literatury a čtenářské obce. V polovině 90. let bylo pro obyčejného člověka bez speciálního filologického vzdělání daleko jednodušší půjčit někomu peníze s vědomím, že už je nikdy neuvidí, než vyjmenovat tři čtyři současné spisovatele.

Na několik let se literární život uzavřel do extrémně úzkých kruhů moskevských a petrohradských časopisů a vydavatelství. Vytvářel se dojem, že literaturu čtou pouze profesionální kritikové, zatímco širší čtenářské kruhy ztratily o její současný stav zájem.

V polovině 90. let se situace začala měnit. Změny začaly v oblasti „společenské“ literatury (massovaja literatura). Ve vagonech metra (pro Rusko tak příznačné místo ke čtení) se mihaly barevné obálky detektivek Alexandry Marininové, Darji Doncovové, Tatjany Ustimovové a později celých zástupů žen v domácnosti, které v sobě objevily schopnost vytvořit příběh s detektivní nebo milostnou tematikou.

Mohlo by se zdát, že takový stav vypovídá o zcela nenáročném vkusu čtenářů a potvrzuje názory těch, kteří v současném umění nacházejí znaky nenávratné degradace. Tuto situaci je ale možné vysvětlit i z jiného zorného úhlu. V detektivkách Doncovové a Marininové hraje příběh spíše formální úlohu. Podstatným byl obraz světa současného Ruska – světa uznávaného, stabilního, opirajícího se o jasné morální hodnoty. Byla to právě tato díla, kde se poprvé objevila otázka, jak má žít člověk v konzumní společnosti, která byla pro současné Rusko tak nová. Zájem o takovou literaturu je i dnes stále vysoký.

Souběžně s probuzeným zájmem o masovou literaturu se objevují autoři, jejichž dílo představuje složitou hranici mezi esteticky hodnotnou („vysokou“) a triviální (masovou) literaturou. Mimořádnou úlohu v literárním životě 90. let sehrály povídky a romány Viktora Pelevina. Právě jeho texty přitáhly mladé čtenáře, román Čapajev a Prázdnota se stal kultovním jevem, jemuž se podarilo výrazně obnovit typ vědomí současného člověka, který

jen obtížně chápe, kde končí realita a začíná virtuální prostor vytvořený prostředky masové komunikace. Boris Akunin (vlastním jménem G. Čchar-tišvili), známý filolog a překladatel, vytvořil žánr intelektuální kulturologické detektivky, která se demonstrativně hlásí k tradicím klasické literatury 19. století. O dílech Akunina a Pelevina se začalo mluvit, objevili se autoři, po jejichž textech se čtenáři začali pít v očekávání zážitku ze vstupu do světa známých knih. Právě tyto autoři čtenáře sjednotili.

Postupně se z mlhavé šedi začaly vynořovat obrysy pevniny, kterou mnozí ani netušili – pevniny současné literatury. Začalo být zřejmé, že v průběhu patnácti let života se v nové realitě vytvořila nová generace básníků a spisovatelů, různorodých, ale nepochybně talentovaných, schopných překonat negativní polohu života, která byla vlastní literatuře 80. let. Bez ohledu na mnohovárnost negativních sociálních zkušeností pocítit slepé životní uličky zmizel. Racionální poetika postmodernismu, která obohatila poetiku současných spisovatelů, se rozplynula v opravdovém zájmu o člověka a život.

Znuky neviditelné hlasné trouby přimutily řadu lidí zřít se své, často solidní, profese, která jim dávala pocit jistoty a klidu, a obrátit se k tvorbě – činnosti, která z pozice praktického života neskýtá velké naděje. Mocný příliv čerstvých sil přichází do literatury ve složitém období, kdy většina energických a podnikavých lidí začala shromažďovat majetek a kdy místo zdravotního rozumu pud sebezáchovy přimutit člověka osvojit si návyky praktického života. V takové době nastupuje do literatury nová generace.

Antologie současných ruských povídek předkládaná českému čtenáři ob-sahuje díla třiceti autorů. Antologie (doslovný překlad starořeckého „květy“) je úvat, který spojuje nejrepresentativnější práce různých spisovatelů. Aby bylo možné spojit různorodé texty do jednoho celku, je nutné najít seclující princip, který by objasnil, proč pod jednou knižní obálkou mohou vycházet věci tak odlišné. Najít v současné ruské literatuře nějaký obecný rys není jednoduché, stejně jako odpovědět na to, které dílo je umělecký hodnotné a které naopak za několik let přestane být aktuální. Dnešní ruská literatura připomíná moře vzniklé na místě staré přehrazy, jejíž stavidla ne-vydržela nápor a ohromná masa vody rozlita k horizontu udělala ze starých majáků nepotřebné předměty.

Formálním hlediskem při výběru textů byl rok autorova narození. Do antologie byli zařazeni spisovatelé narození po roce 1950 (s výjimkou Anatolije Gavrilova narozeného v roce 1946). Je na místě otázka, proč zrovna tento rok. Polovina minulého století má blíže spíše k jinému datu – v roce 1953 zemřel Stalin a na Rusko čekala nová doba. Autoři zastoupení v antologii se narodili a vyrostli v zemi, kde strach, který jí celá desetiletí vládl, ztrácel

svoji sílu. Dalším společným rysem je to, že všichni autoři zaujali čtenáře a stali se známými v 90. letech minulého století, přestože někteří debutovali již v letech sedmdesátých a osmdesátých.

Cílem této antologie je představit českému čtenáři panoráma současné ruské literatury. Řada autorů z antologie upozorňovala na jména svých literárních spojenců, bez jejichž účasti bude obraz literárního života zcela nedostačující. Pokud by byla otáštěna všechna navrhovaná díla, objem knihy by se nejméně zdvojnásobil. Byly však i opačné případy. Jeden z vybraných autorů nedal s uveřejněním své povídky souhlas. Odtávodnil to tím, že antologie obsahuje texty nulové umělecké hodnoty a jejich popularita je pouze výsledkem práce reklamních agentur. Tato fakta názorně dokazují, jak složité jsou vztahy v současné ruské literatuře.

Umění je pravděpodobně jedinou spravedlivou oblastí lidské činnosti. Ať to zní jakkoliv banálně, pouze a jenom čas dá konečné umělecké zhodnocení současných uměleckých artefaktů. Tato antologie je pokusem pohlednout na literaturu skrze literární školy, směry, ideologické postoje a politická hlediska. Již letmá analýza vybraných textů ukazuje na různorodost uměleckých přístupů. Modernistický jazyk Michaila Siškina i Jurije Bujdy koexistuje vedle tradičních realistických povídek Olega Pavlova i Michaila Butova; umělecký, obrazný styl Pavla Krušanova a Linor Gorálikové vedle úsporného a přesného stylu Olega Jermakova nebo Iriny Poljanské. Jeden pol představuje fantazijní svět tichého chlapce Vasyje, schopného proti krutosti světa postavit krásné a úspěšné přání zachránit svět od zla (Irina Děněžkinová – Vasyja). Na opačném pólu stojí neolitostná analýza podstaty zla v povídce Vladimira Sorokina. Řada povídek má charakter žánru alegorie, kódujících hluboké filozofické myšlenky do konkrétních příběhů a uměleckých detailů. (Poustevník a šestiprstý Viktora Pelevina, Potomek stromů Dmirije Bakina nebo Vrabec Alexandra Iličevského). Co však patrně spojuje většinu textů, je hlubinný umělecký zájem na zobrazení obvyčejných a věčných lidských pocitů a zážitků.

Osudy antologii někdy připomínají starý skupinový fotoportrét, který člověk nejdé v zaslém albu po babičce. Při pohledu na vážné tváře neznámých lidí člověka napadá, jaké cesty je svedly dohromady, přemýšlí, kdo vlastně jsou, a mezi cizími tvářemi hledá rysy příbuzných a známých. Rád bych věřil, že vztah mezi českým čtenářem a antologií současné ruské povídky dopadne jinak a spisovatele z této knihy nepotká osud takové fotografie. Doufám, že díla těchto autorů budou českému čtenáři blízká.

Leonid Bolšuchin

křičel, ale on ho neslyšel. Na pátém kroku mu půllitr vypadl z ruky a na sedmém slápnul na silnici.

Skřípót brzd byl úplně zbytečný.

Vylítnul nahoru, načež se svalil na asfalt tři metry od brzdícího nákladáku.

– Áááá–h! – zařval Kostrovský, který vyskočil z místa. – Kostiči!

Hlava Finistova s tůknutím narazila na žulový obrubník a překvapivě lehce se rozsekla na dvě přibližně stejné půlky.

– Co se to stalo! – zařvalal Kostrovský, ztěžka dopadl na kolena a lomil rukama... – Co se to stalo!...

Ridič vypnul motor.

Vzduch se chvěl napětím a vypadalo to, jako by se z Finistovyho rozsekuté hlavy sypaly miliony zlatých ozubených koleček.

Z RUSKÝCH ORIGINALŮ PŘELOŽILI

ILDAR ABUZJAROV – TROLEJBUS, KTERÝ JEDE NA VÝCHOD

Z ruského originálu ТРОЛЛЕЙБУС, КОТОРЫЙ ИДЁТ НА ВОСТОК, in: *Oseň džimov*, nakladatelství DIA–press, Jaroslavl, 2000, přeložila Lenka Tyrpáková.

BORIS AKUNIN – CIZINECKÝ HRBITOV (ЮКОНАМА) RÓŠÓFUDŽÓ, ANEB NEČEKANÁ SMRT

Z ruského originálu ИНОСТРАННОЕ КЛАДБИЩЕ (ЮКОГАМА) РОСЁ ФУДЖЁ, ИЛИ ВНЕЗАПНАЯ СМЕРТЬ, in: *Kladbišćenskije Istorii*, nakladatelství Kolibri, Moskva, 2005, přeložila Zuzana Soukupová.

PETR ALEŠKOVSKIJ – VÝHODY MOBILNÍCH TELEFONŮ

Z ruského originálu О ПОЛЬЗЕ СОТОВЫХ ТЕЛЕФОНОВ, in: *Седьмой чёмоданчик: Повести и рассказы*, nakladatelství Vagrius, Moskva, 1999, přeložil Radim Fusík.

DMITRIJ BAKIN – POTOMEK STROMŮ

Z ruského originálu СЫН ДЕРЕВА, in: *časopis Znamja*, č. 1/1998, Moskva, přeložila Marie Sieberová.

JURIJ BUJDA – VESELÁ GERTRUDA

Z ruského originálu ВЕСЕЛАЯ ГЕРТРУДА, in: *Rassказы*, nakladatelství Novoje literaturnoje obozrenije, Moskva, 1999, přeložil Marek Sečkař.

MICHAEL BUTOV – V LOMU

Z ruského originálu В КАРЬЕРЕ, in: *časopis Novyj mir*, č. 7/2002, Moskva, přeložila Radka Hříbková.

IRINA DĚNĚKINOVÁ – VASJA

Z ruského originálu ВАСЯ, in: *Daj mne! (Songs for lovers)*. *Povesti i rassказы*, Nakladatelství Limbus Press, Petrohrad, 2002, přeložila Lucie Urbamovská.

DMITRIJ GALKOVSKIJ – VÁNOČNÍ POVÍDKA Č. 3

Z ruského originálu: СВЯТОЧНЫЙ РАССКАЗ №3, *Статья Жозефины Шкырско*, in: www.samisdat.com, přeložila Jiřina Dvořáková.

ANATOLIJ GAVRILOV – ELEGIE

Z ruského originálu: ЭЛЕГИЯ, in: *Antologija sovremennogo rasskaza. Istoriï konca veka*, nakladatelství Olimp, nakladatelství Asti, Moskva, 2001, v rámci překladatelského semináře na FF MU Brno (Mgr. Lucie Řehoříková) přeložili Janka Almásyová, Zuzana Dvořáková, Vjačeslav Gulov, Iva Imrichová, Adam Janek, Halyna Karnatova a Markéta Kořimcová.

ANDREJ GELASIMOV – KŘENKÝ VĚK

Z ruského originálu: НЕЖНЫЙ ВОЗРАСТ, in: *Foks Malder pochož na sviňu: Povesti i rasskazy*, nakladatelství OGI, Moskva, 2001, přelošil Evžen Diviš.

LINOR GORALIKOVÁ – ŽIVOT DOMÁCÍCH MAZLIČKŮ

Z ruského originálu: Жизнь домашних, in: *Ně mestnyje*, nakladatelství AGRO-RISK, Tver, 2003, přeložila Ivona Maléřová.

NINA GORLANOVÁ, VJAČESLAV BUKUR – AŽ NAPRŠÍ A USCHNE

Z ruského originálu: ПОКА ДОЖДИК БЕЗ ГВОЗДЕЙ, in: *časopis Novyj mir*, č. 7/2003, Moskva, přeložila Eva Malenová.

JEVGENIJ GRIŠKOVEC – ROHŘVÍVÁNÍ ANĚLA

Z ruského originálu: ПОГРЕБЕНИЕ АНГЕЛА, in: *časopis Znamja*, č. 2/2006, Moskva, přeložila Vlasta Smoláková.

ALEXANDR CHURGIN – NOČNÍ KOVBOJ

Z ruského originálu: НОЧНОЙ КОВБОЙ, in: *Nočnoj kovboj*, nakladatelství Vagrius, Moskva, 2001, přeložil Jakub Kostelník.

ALEXANDR ILIČEVSKIJ – VRABEC

Z ruského originálu: ВОРОБЕЙ, in: *časopis Novyj mir*, č. 7/2005, Moskva, přeložil Alexandr Brummer.

OLEG JERMAKOV – ŠŤASTNÝ NÁVRAT

Z ruského originálu: БЛАГОПОЛУЧНОЕ ВОЗВРАЩЕНИЕ, in: *Rasskazy i povesti poslednich let*, nakladatelství Chudožestvennaja literatura, Moskva, 1990, přeložil Josef Milon.

IGOR KLECH – PSI Z POLESÍ

Z ruského originálu: ПСЫ ПОЛЕСЬЯ, in: *časopis Družba narodov*, č. 7/2000, Moskva, přeložila Miluše Zadrážilová.

PAVEL KRUSANOV – STVOŘENÍ POPELA

Z ruského originálu: СОТВОРЕНИЕ ПРАХА, in: *Bessmertnik: Povesti, rasskazy*, Nakladatelství Amfora, Petrohrad, 2000, přeložil Vladimír Franta.

OLEG PAVLOV – KONEC STOLETÍ

Z ruského originálu: КОНЕЦ ВЕКА, in: *rukopis*, přeložila Naďa Brázdilová.

VIKTOR PELEVIN – POUSTEVNÍK A ŠESTIPRSTÝ

Z ruského originálu: ЗАТОРНИК И ШЕСТИПАЛЬНЫЙ, in: *Zatvornik i šestipalnyj: Povesti*, Nakladatelství Vagrius, Moskva, 2001, přeložil Nikolaj Mokryj.

IRINA POLJANSKÁ – TÍCHÝ POKOJ

Z ruského originálu: ТИХАЯ КОМНАТА, in: *časopis Novyj mir*, č. 3/1995, Moskva, přeložila Ivana Ryčelová.

ZACHAR PRILEPIN – BÍLÝ ČTVEREC

Z rukopisu ruského originálu: БЕЛЫЙ КВАДРАТ přeložila Jana Otevřelová.

DINA RUBINOVÁ – ASTRÁLNÍ LET DUŠE V HODINĚ FYZIKY

Z ruského originálu: АСТАРЬНЫЕ ПОЛЕТЫ НА УРОКЕ ФИЗИКИ, in: *Astralnye polet duši na uroke fiziky*, nakladatelství Eksmo, Moskva, 2005, přeložila Martina Vášíková.

VLADIMIR SOROKIN – HIROŠIMA

Z ruského originálu: ХИРОСИМА, *časopis PLYUVOJ*, č. 11/2002, Moskva, 2002, přeložila Barbora Gregorová.

ILJA STOGOFF – JAKUTSK

Z ruského originálu: ЯКУТСК, in: *rukopis*, přeložil Josef Šaur.

MICHAIL ŠIŠKIN – HODINA KALIGRAFIE

Z ruského originálu: УРОКИ КАЛЛИГРАФИИ, in: *Časopis Znamja*, č. 1/1993, Moskva, přeložil Mirek Poledník

ANTON UTKIN – KOUŘE ZA VŠECHNY PENÍZE

Z ruského originálu: ПОПУТЧИКИ ИНЖИРА, in: *časopis Novyj mir*, č. 8/1999, Moskva, přeložila Monika Ševečková-Hrdínková.

ALEXEJ VARLAMOV – ПАРУШЕК НА ОСЕ

Z ruského originálu ПОПУГАЙ НА ОКЕ, in: časopis Октябр, č. 7/2004, Moskva, přeložila Jitka Bartošová.

MARINA VIŠNĚVECKÁ – R. I. P. (ЛАС СПРАВНĚ ВУЛДЖИТ СОУСТРАСТ)

Z ruského originálu Р. И. Б. (ОПЫТ ДЕМОНСТРАЦИИ ТРАУРА), in: Опыты, nakladatelství Eksmo, Moskva, 2002, přeložila Kateřina Kallusová - Brychová

ANDREJ VOLOS – BIFURKAČNÍ BODY

Z ruského originálu МОМЕНТ БИФУРКАЦИИ, in: časopis Novyj mir, č. 9/1996, Moskva, přeložila: Martina Yeberová

PODĚKOVÁNÍ / POZNÁMKA

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vydání této knihy, bez jejichž laskavé pomoci by antologie nemohla vzniknout:

Editorům Leonidu Boľsuchinovi a Lucii Řehořkové;
všem překladařům: Jance Almásyové, Jitce Bartošové, Nadě Brázdilové, Alexandru Brummerovi, Evženu Divišovi, Jiríně Dvořákové, Zuzaně Dvořákové, Vladimíru Frantovi, Radímu Fusíkovi, Barboře Gregorové, Vjačeslavu Gulovovi, Radce Hříbkové, Ivě Imrichové, Adamu Jankovi, Kateřině Kallus-Brychové, Halyně Karnatové, Jakubu Kosteľníkovi, Markétě Kotrnkové, Evě Malenové, Ivoně Maléřové, Josefu Milonovi, Nikolaji Mokrému, Janě Otevřelové, Mírkou Poledníkové, Ivaně Ryčlové, Marku Sečkarovi, Marii Sieberové, Vlastě Smolákové, Zuzaně Soukupové, Josefu Šaurovi, Montice Ševečkové-Hrdínkové, Lence Tyrpákové, Lucii Urbanovské, Martíně Vašíkové, Martině Yeberové a Míluši Zadražilové;
Miroslavu Cvrkovi, Halině Cvrkové, Josefu Dohmalovi, Liboru Dvořákovvi, Vladimíru Frantovi, Taťáně Juríčkové, Damuši Kšicové, Josefu Milonovi, Ivo Pospíšilovi a Julii Smatryčkové za konzultace nad jednotlivými překlady;
Aleně Boika za vytvoření virtuální galerie, která antologii doprovází na internetových stránkách nakladatelství Větrné mlýny (www.vetnemlyny.cz).

Na stránkách www.vetnemlyny.cz jako výtvarná příloha této antologie vzniká virtuální galerie, jejíž kurátorkou je redaktorka časopisu Umělec Alena Boika.

OBSAH

PO VÝBUCHU (ÚVODEM): Leonid Bolšuchin	5
ILDAR ABUZJAROV	9
Trolejbus, který jede na východ	10
BORIS AKUNIN	16
Čizinecký hrbitov (Jokohama) Rošofudžó aneb Nečekaná smrt	17
PETR ALEŠKOVSKIJ	42
Výhody mobilních telefonů	43
DMITRIJ BAKIN	52
Potomek stromů	53
JURLJ BUJDA	75
Veselá Gertruda	76
MICHAIL BUTOV	81
V lomu	82
IRINA DĚNĚKINOVÁ	95
Vasja	96
DMITRIJ GALKOVSKIJ	101
Vánoční povídka č. 3	102
ANATOLIJ GAVRILOV	116
Elegie	117
ANDREJ GELASIMOV	140
Křehký věk	141
LINOR GORALIKOVÁ	150
Život domácích mazlíčků	151
NINA GORLANOVOVÁ / VJACESLAV BUKUR	156
Až napříš a uschne	158
JEVGENIJ GRIŠKOVEC	170
Pohřbívání anděla	171
ALEXANDR CHURGIN	188
Noční kovboj	189
ALEXANDR ILIČEVSKIJ	193
Vrabeč	194
OLEG JERMAKOV	201
Šťastný návrat	202
IGOR KLECH	213
Psi z poleší	214
PAVEL KRUSANOV	229

Svoření popela	230
OLEG PAVLOV	242
Konec století	243
VIKTOR PELEVIN	250
Poustevník a šestiprstý	251
IRINA POLJANSKÁ	280
Tichý pokoj	281
ZACHAR PRILEPIN	295
Bílý čtverec	296
DINA RUBINOVÁ	301
Astrální let duše v hodině fyziky	302
VLADIMIR SOROKIN	309
Hirošima	310
ILJA STOGOFF	316
Jakutsk	317
MICHAIL ŠIŠKIN	325
Hodina kaligrafie	326
ANTON UTKIN	342
Koupě za všechny peníze	343
ALEXEJ VARLAMOV	350
Papoušek na Oce	351
MARINA VIŠNĚVECKÁ	360
R. I. P. (jak správně vyjádřit soustrast)	361
ANDREJ VOLOS	367
Bifurkační body	368

Z RUSKÝCH ORIGINALŮ PŘELOŽILI	377
PODĚKOVÁNÍ / POZNÁMKA	381

ANTOLOGIE RUSKÝCH PŮVÍDEK

Uspořádali Leonid Bolšuchin a Lucie Řehoříková
 Z ruských originálů (viz s. 377) přeložili Janka Almásyová,
 Jitka Bartošová, Nada Brázdlíová, Alexandr Brummer,
 Evžen Diviš, Jirina Dvořáková, Zuzana Dvořáková,
 Vladimír Franta, Radim Fusík, Barbora Gregorová,
 Vjačeslav Gulov, Radka Hříbková, Iva Imrichová,
 Adam Janek, Kateřina Kallus-Brychová,
 Halyna Karnatova, Jakub Kostelník,
 Markéta Kotrnová, Eva Malenová, Ivona Matěřová,
 Josef Milon, Nikolaj Mokry, Jana Otěvřelová,
 Mirek Poledník, Ivana Ryčlová, Marek Sečkař,
 Marie Sieberová, Vlasta Smoláková, Zuzana Soukupová,
 Josef Šaur, Monika Ševečková-Hrdínková,
 Lenka Týpáková, Lucie Urbanovská, Martina Vašíková,
 Martina Veberová, Míluše Zadražilová
 Lektorovali Miroslav Cvrk, Hailina Cvrková, Josef Dohmal,
 Libor Dvořák, Vladimír Franta, Tatána Juričková,
 Danuše Kšicová, Josef Milon, Ivo Pospíšil,
 Julie Smatryčenková, Lucie Řehoříková
 Typografje Pavel Rehořík
 Odpovědná redakce Lucie Řehoříková
 V roce 2007 jako svoji 150. publikaci
 vydalo nakladatelství Větrné mlýny
 (Petr Minářik), Traubova 3b, 602 00 Brno
 Sazba Větrné mlýny
 Tisk Finidr, s. r. o.
 Počet stran 384
 Vydání druhé

Leonid Bolsuchin (1967) se narodil a vyrostl v ruském městě Gorkij (dnesní Nižní Novgorod). Absolvoval na filologické fakultě Státní univerzity v Nižním Novgorodě. Ještě za studii začal vyučovat ruský jazyk a literaturu. Od roku 1991 začal přednášet na katedře ruské literatury 20. století, kde působí dodnes. Autor mnohých článků, statí a přednášek, které se věnují problémům současné ruské literatury; dále pak dílu Puškina, Lermontova, Gogola a Majakovského. Bolsuchin je také redaktorem univerzitního literárního almanachu „Slova“.*

Lucie Řehořková (1977) pochází z Brna, kde od roku 2005 pokračuje v doktorském studiu ruské a ukrajinské literatury na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity.*

www.vetnemilyny.cz

